TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2020. gada 4. jūnijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Publiskais iepirkums – Direktīva 2014/24/ES – 12. panta 4. punkts – Piemērošanas joma – Publiskie līgumi starp publiskā sektora subjektiem – Jēdziens "sadarbība" – Neesamība

Lietā C-429/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Oberlandesgericht Koblenz* (Federālās zemes Augstākā tiesa Koblencā, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2019. gada 14. maijā un kurš Tiesā reģistrēts 2019. gada 5. jūnijā, tiesvedībā

Remondis GmbH

pret

Abfallzweckverband Rhein-Mosel-Eifel,

piedaloties

Landkreis Neuwied,

TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs S. Rodins [*S. Rodin*], tiesneši D. Švābi [*D. Šváby*] (referents) un N. Pisarra [*N. Piçarra*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretāre: M. Krauzenbeka [*M. Krausenböck*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Remondis GmbH* vārdā – *C. Werkle*, *Rechtsanwalt*,

– *Abfallzweckverband Rhein-Mosel-Eifel* vārdā – *G. Moesta* un *A. Gerlach*, *Rechtsanwälte*,

– Igaunijas valdības vārdā – *N. Grünbeerg*, pārstāve,

– Spānijas valdības vārdā – *M. J. García-Valdecasas Dorrego*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – vācu.

– Austrijas valdības vārdā – *M. Fruhmann*, pārstāvis,

– Eiropas Komisijas vārdā – *L. Haasbeek*, kā arī *M. Noll-Ehlers* un *P. Ondrůšek*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK (OV 2014, L 94, 65. lpp.), 12. panta 4. punkta a) apakšpunktu.

2 Šis lūgums ir radies tiesvedībā starp *Remondis GmbH* un *Abfallzweckverband Rhein-Mosel-Eifel* (Reinas-Mozeles-Eifeles apvienība atkritumu apsaimniekošanai, Vācija) (turpmāk tekstā – "apvienība") saistībā ar publisko iepirkumu atkritumu pārstrādei mehāniski bioloģiskās atkritumu pārstrādes iekārtā *Landkreis Neuwied* (Neivīdas apgabals, Vācija).

Atbilstošās tiesību normas

3 Direktīvas 2014/24 31. un 33. apsvērumā ir teikts:

"(31) Pastāv būtiska juridiskā nenoteiktība attiecībā uz to, cik lielā mērā publiskā iepirkuma noteikumiem būtu jāattiecas uz līgumiem, kas noslēgti starp publiskā sektora subjektiem. Dalībvalstis un pat līgumslēdzējas iestādes atšķirīgi interpretē attiecīgo [Tiesas] judikatūru. Tāpēc jāprecizē, kuros gadījumos publiskajā sektorā noslēgtajiem līgumiem nepiemēro publiskā iepirkuma noteikumus.

Šāda precizējuma pamatā vajadzētu būt principiem, kas noteikti attiecīgajā [Tiesas] judikatūrā. Tas, ka abas vienošanās puses pašas ir publiskā sektora iestādes, pats par sevi neizslēdz iepirkuma noteikumu piemērošanu. Tomēr publiskā iepirkuma noteikumu piemērošanai nevajadzētu kavēt publiskā sektora iestāžu rīcības brīvību veikt tām uzticētos sabiedrisko pakalpojumu uzdevumus, izmantojot savus resursus, kas ietver iespēju sadarboties ar citām publiskā sektora iestādēm.

Būtu jānodrošina, ka publiskā sektora iestāžu savstarpējā sadarbība, kurai piešķirts atbrīvojums, nerada konkurences izkropļojumus attiecībā uz privātiem ekonomikas dalībniekiem, ciktāl tā privātu pakalpojumu sniedzēju nostāda labākā stāvoklī attiecībā pret konkurentiem.

[..]

(33) Līgumslēdzējām iestādēm vajadzētu būt iespējai izvēlēties sniegt savus sabiedriskos pakalpojumus kopīgi sadarbojoties bez pienākuma izmantot kādu konkrētu juridisko formu. Šāda sadarbība varētu aptvert visa veida darbības, kas saistītas ar pakalpojumu sniegšanu un pienākumu izpildi, kas piešķirti iesaistītajām iestādēm vai ko tās ir uzņēmušās, piemēram, vietējo vai reģionālo iestāžu obligātos vai brīvprātīgos uzdevumus vai pakalpojumus, kas konkrētām struktūrām piešķirti atbilstoši publiskajām tiesībām. Dažādu iesaistīto iestāžu sniegtajiem pakalpojumiem nav obligāti jābūt identiskiem; tie arī var viens otru papildināt.

Līgumiem par sabiedrisko pakalpojumu kopīgu sniegšanu nevajadzētu piemērot šajā direktīvā izklāstītos noteikumus, ja tie noslēgti tikai starp līgumslēdzējām iestādēm, ja šādas sadarbības īstenošanas pamatā ir tikai sabiedrības interešu apsvērumi un ja neviens privāts pakalpojumu sniedzējs nav nostādīts labākā stāvoklī attiecībā pret tā konkurentiem.

Lai izpildītu minētos nosacījumus, sadarbības pamatā vajadzētu būt sadarbošanās koncepcijai. Šādai sadarbībai nav nepieciešams, lai visas iesaistītās iestādes uzņemtos galveno līgumsaistību izpildi, kamēr vien ir saistības veicināt to, lai attiecīgais sabiedriskais pakalpojums tiktu pildīts sadarbībā. Turklāt šīs sadarbības īstenošanā, tostarp attiecībā uz jelkādiem finanšu pārskaitījumiem starp iesaistītajām līgumslēdzējām iestādēm, būtu jāvadās tikai pēc sabiedrības interešu apsvērumiem."

4 Šīs direktīvas 2. panta 1. punktā ir minēts:

"Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

1) "līgumslēdzējas iestādes" ir valsts, reģionālās vai vietējās iestādes, publisko tiesību subjekti, vai vienas vai vairāku šādu iestāžu vai viena vai vairāku šādu publisko tiesību subjektu veidotas apvienības;

[..]

4) "publisko tiesību subjekti" ir struktūras, kurām piemīt visi turpmāk minētie raksturlielumi:
   a) tās ir nodibinātas konkrētam mērķim apmierināt vispārējas nozīmes vajadzības, kam nav rūpnieciska vai komerciāla rakstura;
   b) kam ir juridiskas personas statuss; un
   c) tās to lielākajā daļā finansē valsts, reģionālās vai vietējās iestādes vai citi publisko tiesību subjekti; vai to pārvaldību uzrauga minētās iestādes vai subjekti; vai to vadībā, valdē vai uzraudzības padomē vairāk nekā pusi locekļu ieceļ valsts, reģionālās vai vietējās iestādes vai citi publisko tiesību subjekti;

[..]."

5 Minētās direktīvas 12. panta "Publiskie līgumi starp publiskā sektora subjektiem" 4. punktā ir paredzēts:

"Šīs direktīvas darbības joma neattiecas uz līgumu, kas noslēgts tikai starp divām vai vairākām līgumslēdzējām iestādēm, ja ir ievēroti visi šādi nosacījumi:

a) ar līgumu tiek izveidota vai īstenota iesaistīto līgumslēdzēju iestāžu sadarbība, lai nodrošinātu, ka sabiedriskie pakalpojumi, kas tām jāveic, tiek sniegti ar mērķi īstenot šo iestāžu kopīgos mērķus;

b) šīs sadarbības īstenošanu nosaka vienīgi tādi apsvērumi, kas saistīti ar sabiedrības interesēm; un

c) iesaistītās līgumslēdzējas iestādes atvērtā tirgū veic mazāk kā 20 % no darbībām, kas saistītas ar sadarbību."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

6 Maienes-Koblencas [*Mayen-Koblenz*] (Vācija) un Kohemes-Celles [*Cochem-Zell*] (Vācija) apgabali, kā arī Koblencas pilsēta (Vācija) uzticēja apvienībai, kuru tie kontrolē kopā, reģenerēt vai apglabāt to attiecīgajās teritorijās radītos atkritumus.

7 Tomēr apvienība, kura pati ir līgumslēdzēja iestāde, ir spējīga tikai apglabāt galīgos atkritumus, tas ir, tos, kuri galvenokārt nāk no mājsaimniecībām un kuros nav vai ir neliels daudzums pārstrādājamu materiālu. Taču, lai iegūtu galīgos atkritumus, no pašvaldību mājsaimniecībām nākušie jauktie atkritumi ir iepriekš kompleksi jāpārstrādā mehāniski bioloģiskā iekārtā. Šī iepriekšējā pārstrāde ļauj iegūt pārstrādājamus materiālus un atkritumus ar augstu siltumspēju, pēc iespējas likvidēt piesārņojošas vielas un būtiski samazināt organisko atkritumu bioloģisko aktivitāti. Atlikums, kas tiek apglabāts, vidēji ir nedaudz mazāk kā 50 % no sākotnējā apjoma.

8 Tā kā šādas iekārtas apvienībai nav, tā 80 % no pašvaldību atkritumu reģenerācijas un apglabāšanas darījumiem uzticēja privātiem uzņēmumiem. Atlikušie 20 % jeb 10 000 megagramu (Mg) gadā ir piešķirti Neivīdas apgabalam (turpmāk tekstā – "apgabals"), pamatojoties uz vienošanos, kas 2018. gada 27. septembrī ir noslēgta starp apvienību un apgabalu. Šo vienošanos kompetentā iestāde apstiprināja 2018. gada 18. oktobrī un publicēja vietējos un reģionālajos oficiālajos laikrakstos.

9 Saskaņā ar šo vienošanos:

"1. pants

Sākotnējā situācija

1. [Apgabals] ir publisks atkritumu apsaimniekotājs ([*Kreislaufwirtschaftsgesetz* (Likums par aprites ekonomiku, turpmāk tekstā – "*KrWG*") 17. panta 1. punkts, to lasot kopā ar [*Landeskreislaufwirtschaftsgesetz* (Federālās zemes likums par aprites ekonomiku) (turpmāk tekstā – "*LKrWG*")] 3. panta 1. punktu). Šādā statusā tam ir jāsaņem un pienācīgi jāreģenerē atkritumi no privātām mājsaimniecībām [*Gewerbeabfallverordnung* (Noteikumi par ražošanas atkritumiem) (turpmāk tekstā – "*GewAbfV*") 2. panta 2. punkta izpratnē vai citām izcelsmes vietām, kuri radušies tā teritorijā vai tam ir nodoti.

[Apvienībai] kā publisko tiesību subjektam tostarp ir uzticēta to galīgo atkritumu pārstrāde un reģenerācija, kuru izcelsme ir privātas mājsaimniecības vai citas vietas, t.i., mājsaimniecībām analogi galīgie atkritumi vai ražošanas atkritumi, kas radušies apvienībai piederošo pašvaldību teritorijā, proti, Koblencas pilsēta un Maienes-Koblencas un Kohemes-Celles apgabali.

LKrWG 3. panta 2. punktā ir noteikts, ka publiskiem atkritumu apsaimniekotājiem ir savstarpēji jāsadarbojas kopīgo uzdevumu veikšanai. Apgabals un apvienība vienojas sadarboties saskaņā ar [*Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen* (Likums par konkurences ierobežojumu novēršanu) (turpmāk tekstā – "*GWB*")] 108. panta 6. punktu galīgo atkritumu pārstrādei un pašvaldību mājsaimniecību atkritumu reģenerācijai un apglabāšanai, pamatojoties uz šo vienošanos [*Landesgesetz über die kommunale Zusammenarbeit* (Federālās zemes likums par pašvaldību sadarbību) (turpmāk tekstā – "*KomZG*")] 12. un 13. panta izpratnē.

2. Apgabals Linkenbahas [*Linkenbach*] (Vācija) pašvaldības teritorijā ekspluatē Linkenbahas atkritumu pārstrādes iekārtu [..], kurā ietilpst mehāniski bioloģiskās atkritumu pārstrādes (MBP) iekārta [..].

3. Pamatojoties uz iepriekš minētajiem noteikumiem un ņemot vērā tuvuma principu, saskaņā ar *KomZG* 12. panta 1. punktu apgabals un apvienība vienojas, ka apvienība var izmantot Linkenbahas MBP iekārtu [..] daļai no tai nodotajiem atkritumiem.

2. pants

Priekšmets

1. Apvienība apņemas daļu no mājsaimniecībām un citam vietām nākušo atkritumu (pašvaldību mājsaimniecību atkritumi, kods 20 03 01 saskaņā ar [*Abfallverzeichnisverordnung* (Noteikumi par atkritumu uzskaitījumu) (turpmāk tekstā – "*AVV*")], kas tai ir nodoti, [..] apstrādāt Linkenbahas MBP iekārtā.

2. Apgabals apņemas šos atkritumus pārņemt saskaņā ar šīs vienošanās 3. pantu un tos apstrādāt atbilstoši [*Deponieverordnung* (Noteikumi par atkritumu deponēšanu) (turpmāk tekstā – "*DepV*")] 6. panta 4. punkta prasībām. Apvienība ir atbildīga par galīgo atkritumu reģenerāciju un apglabāšanu.

3. Šīs sadarbības ietvaros apvienība piekrīt pārņemt daļu no ieguves rūpniecības atkritumiem – šajā gadījumā 3000 Mg gadā –, pildot reģenerācijas un apglabāšanas pienākumu, kas apgabalam ir saistošs kā publiskās varas subjektam. Apjoms, ko apvienība uzņemas pārņemt, ir atkarīgs no tās kapacitātes, un par to ieinteresētās puses vienojas sīkāk, ņemot vērā to attiecīgās intereses.

3. pants

Piegādes noteikumi

1. Apvienība apņemas uz MBP iekārtu nepiegādāt vairāk kā 50 Mg 2. pantā minēto atkritumu darba dienā (no pirmdienas līdz piektdienai). Līgumslēdzējas puses vienojas, ka apvienības piegādāto atkritumu apjoms gadā ir 10 000 Mg; 2018. gadā apjoms *pro rata* ir aptuveni 4000 Mg. Apgabals, apspriežoties ar apvienību, var atteikties pieņemt atkritumus, kas neatbilst 2. panta 1. punktā ietvertajai definīcijai.

[Pirmās daļas] otrajā teikumā minētais apjoms tonnās ir pagaidu apjoms, kura faktiski pārstrādātais apjoms var gan pārsniegt, gan samazināties par 15 %, neradot pamatu atlīdzībai (5. panta 1. punkts).

[..]

4. pants

Linkenbahas MBP iekārtas ekspluatācija

1. Apgabals ekspluatē pārstrādes un reģenerācijas un apglabāšanas iekārtu Linkenbahas MBP iekārtā saskaņā ar spēkā esošajiem noteikumiem lēmumos par atļauju.

[..]

3. Pēc pārstrādes Linkenbahas MBP iekārtā rodas deponējamais atlikums, kas ir 46 % no ievadītajiem atkritumiem, kurus apvienība pārņem saskaņā 2. panta 2. punkta otro teikumu.

5. pants

Atlīdzība

1. Par galīgo atkritumu pārstrādi apvienība maksā apgabalam atlīdzību, kas ir atkarīga no pārstrādāto atkritumu apjoma, kā atlīdzību par izdevumiem, neskaitot peļņas daļu no esošajām darbības izmaksām. Detalizēta kārtība ir noteikta atsevišķā atlīdzības skalā.

2. Ja 3. panta 1. punktā nolīgtais minimālais atkritumu apjoms 8500 Mg/gadā netiek sasniegts, apvienībai ir jāatlīdzina par starpību starp faktiski piegādāto apjomu un 8500 mg/gadā, kura tiek izteikta tonnās. Šīs atlīdzības apjomu tālāk nosaka, pusēm vienojoties, it īpaši ņemot vērā šīs vienošanās 10. pantā minēto lojalitātes klauzulu. Nosakot šo apjomu, tostarp ņem vērā apgabala neuzrādītās izmaksas un trešo personu uzdevumā pārstrādātos apjomus. Apgabala pienākums nav pārstrādāšanai pieņemt atkritumus, lai kompensētu izveidojušos apjoma starpību. Ja apgabalam nav iespējams izmantot pieejamo kapacitāti un ja tas nevar samazināt ar iekārtas darbību saistītos izdevumus, 5. panta 1. punktā nolīgtā atlīdzība tiek uzskatīta par kompensāciju par iztrūkstošo atkritumu apjomu. Ja maksimālais atkritumu apjoms (11 500 Mg/gadā) tiek pārsniegts, puses, ņemot vērā iepriekš minēto principu, savstarpēji vienojas par atlīdzības pielāgošanu apjomam, kas pārsniedz 11 500 Mg.

6. pants

Šīs vienošanās darbības termiņš

1. Šī vienošanās, pēc tam, kad to ir apstiprinājusi [kompetentā iestāde], stājas spēkā publicēšanas dienā, iespējams, 2018. gada 1. oktobrī.

2. Vienošanās ir noslēgta uz desmit gadiem. Vienošanos var pagarināt divas reizes, katru reizi par diviem gadiem, pusēm par to vienojoties vismaz vienu gadu pirms paredzētās darbības termiņa beigām. Pretējā gadījumā vienošanos uzskata par spēku zaudējušu automātiski, un uzteikums nav nepieciešams.

[..]

8. pants

Savstarpējas palīdzības sistēma

Ja īslaicīgu darbības traucējumu, iekārtas revīzijas vai citu apgabala atbildībā ietilpstošu notikumu dēļ Linkenbahas MBP iekārtā galīgos atkritumus nav iespējams pārstrādāt, apgabals kopā ar citiem iekārtu ekspluatētājiem ievieš savstarpējas palīdzības sistēmu. Šādā gadījumā tas ir tiesīgs apvienības galīgos atkritumus pārvest uz citām savstarpējās palīdzības sistēmā ietilpstošām iekārtām un tur tos pārstrādāt vai arī nodrošina to reģenerāciju vai apglabāšanu citā veidā. Iespējamās papildizmaksas uzņemas apgabals.

Apgabals katrā konkrētā gadījumā vienojas ar apvienību – attiecīgi atkāpjoties no šīs vienošanās 2. panta 2. punkta pirmajā un otrajā teikumā minētā – par galīgo atkritumu reģenerāciju un apglabāšanu šajās iekārtās. Puses var brīvi vienoties savstarpējos pienākumus atcelt saskaņā ar 7. pantu arī 8. panta pirmajā teikumā minētā gadījumā.

9. pants

Pagaidu uzglabāšana

8. panta 1. punktā minētā gadījumā apvienība saskaņā ar abpusējo sadarbību, ko paredz šī vienošanās, – pirms tā izmanto savstarpējo palīdzību – iespēju robežās uz sava rēķina un sev piederošā teritorijā uz laiku uzglabā tās piegādātos atkritumus. Tiklīdz šķēršļi zūd, puses veic savus vēl neizpildītos pienākumus, pienācīgi ņemot vērā katras puses attiecīgo kapacitāti. Pienākums uz laiku uzglabāt atkritumus ir pakārtots nosacījumam, ka attiecībā uz apvienības teritoriju ir saņemta atļauja atbilstoši tiesiskajam regulējumam par aizsardzību pret emisijām.

10. pants

Pienākums lojāli sadarboties

Puses apņemas labā ticībā un lojāli pastāvīgi sadarboties, lai sasniegtu ar šo vienošanos izvirzītos mērķus, kā arī apņemas viena otru pastāvīgi informēt par jebkādu attīstību vai izmaiņām, kas varētu ietekmēt šīs vienošanās izpildi.

[..]"

10 Pēc nesekmīgas sūdzības par šo vienošanos, kas, *Remondis* ieskatā, ir publiska līguma slēgšanas tiesību tieša, nelikumīga piešķiršana, šī sabiedrība, kura ir privāts uzņēmums, kas darbojas atkritumu pārstrādes jomā, 2018. gada 3. decembrī cēla prasību *Vergabekammer Rheinland-Pfalz* (Reinzemes-Pfalcas Publisko iepirkumu palāta, Vācija).

11 Ar 2019. gada 6. marta nolēmumu *Vergabekammer Rheinland-Pfalz* (Reinzemes-Pfalcas Publisko iepirkumu palāta) prasību atzina par nepieņemamu, pamatojot, ka pamatlietā aplūkotā vienošanās ir sadarbība starp divām līgumslēdzējām iestādēm, uz kuru attiecas *GWB* 108. panta 6. punkts un Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkts un par kuru kā tādu nevar celt prasību.

12 Šī tiesa tostarp norādīja, ka apvienības pienākums ir gada laikā apgabalam piegādāt noteiktu apjomu – 10 000 Mg – galīgo atkritumu, lai apgabals tos pārstrādātu Linkenbahas MBP iekārtā. Šīs mehāniski bioloģiskās pārstrādes rezultātā apgabala ieguvums ir daļa reģenerētu atkritumu, un to apjoms būtiski samazinās. Apvienība savukārt saskaņā ar pamatlietā aplūkoto vienošanos ir apņēmusies saņemt atlikumus atpakaļ noglabāšanai, kas atbilst aptuveni 46 % no sākotnēji piegādātajiem atkritumiem, un tos likvidēt, par to uzņemoties atbildību. Līdz ar to pusēm esot divpusēji pienākumi, kas ir pamats sadarbībai *GWB* 108. panta 6. punkta un Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta izpratnē. Turklāt šīs vienošanās 9. pantā puses esot vienojušās, ka tās 8. pantā minētos gadījumos apvienība savu iespēju robežās uz sava rēķina un sev piederošā teritorijā uzglabās atkritumus, nevis izmantos savstarpējo palīdzību. Tādējādi apvienība esot uzņēmusies pienākumu uz laiku uzglabāt atkritumus, ja apgabals nav varējis izpildīt savas saistības, kas sadarbību raksturo minēto tiesību normu izpratnē.

13 *Remondis* pārsūdzēja *Vergabekammer Rheinland-Pfalz* (Reinzemes-Pfalcas Publisko iepirkumu palāta) nolēmumu iesniedzējtiesā, *Oberlandesgericht Koblenz* (Federālās zemes Augstākā tiesa Koblencā, Vācija). Savas prasības pamatojumam šī sabiedrība norāda, ka nav novērojama sadarbošanās koncepcijā balstīta sadarbība un ka pamatlietā aplūkotā situācija ir publisks līgums, par kuru ir jārīko uzaicinājums iesniegt piedāvājumus.

14 Iesniedzējtiesa vispirms norāda, ka pamatlietā aplūkotā līguma vērtība, aptuveni 1 miljons EUR gadā, ir augstāka par slieksni – kas ir 221 000 EUR –, kuru pārsniedzot ir iespējams celt prasību. Pamatlietā minēto vienošanos raksturo arī visas publiska līguma iezīmes. Tomēr, lai arī ir izpildīti Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punktā un *GWB* 108. panta 6. punktā minētie nosacījumi, uz šo publisko līgumu neattiecas nedz Savienības tiesības, nedz valsts tiesiskais regulējums par publiskiem līgumiem.

15 Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta a) apakšpunkta formulējums katrā ziņā neļauj noteikt, vai ar pamatlietā aplūkoto vienošanos "tiek izveidota [..] iesaistīto līgumslēdzēju iestāžu sadarbība, lai nodrošinātu, ka sabiedriskie pakalpojumi, kas tām jāveic, tiek sniegti ar mērķi īstenot šo iestāžu kopīgos mērķus", un tādējādi – vai uz to attiecas Savienības tiesības par publiskiem līgumiem. Šo tiesību normu Vācijas tiesas turklāt esot dažādi interpretējušas.

16 Šajā sakarā iesniedzējtiesa uzskata, ka tas, ka apvienība saskaņā ar pamatlietā aplūkotās vienošanās 2. pantu pieņems ieguves rūpniecības atkritumus 3000 Mg gadā, ir ļoti teorētiski un vienīgi tādēļ, lai slēptu sadarbības neesamību. Tieši tāpat tas ir ar šīs konvencijas 9. pantu, konkrēti, tur ietverto frāzi "iespēju robežās" un arī to, ka līdz šim apvienība nav mēģinājusi iegūt vajadzīgo atļauju atkritumu pagaidu uzglabāšanai. Tādējādi minētās konvencijas saturs būtībā ir vien apgabala kā pakalpojumu sniedzēja pienākums pret atlīdzību iepriekš pārstrādāt apvienības piegādātos galīgos atkritumus, lai tos būtu iespējams apglabāt, kas ir apvienības uzdevums.

17 Tādējādi, pat ja pamatlietā minētās vienošanās puses kalpo abām sabiedrības interesēm reģenerēt un apglabāt atkritumus, tās tik un tā darbojas katra savās interesēs. Apvienībai būtu jāveic uzdevums, kas tai ir uzticēts saskaņā ar Vācijas likumu. Taču, tā kā tās rīcībā nav mehāniski bioloģiskās pārstrādes iekārtas, tā ir lūgusi apgabala palīdzību, kurš savukārt palielina savas iekārtas rentabilitāti.

18 Iesniedzējtiesas skatījumā, no šī apsvēruma nevar secināt, ka nav izpildīti Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta a) apakšpunktā minēti apstākļi, jo saskaņā ar šīs direktīvas 33. apsvērumu līgumslēdzējas iestādes ir tiesīgas "sniegt savus sabiedriskos pakalpojumus, kopīgi sadarbojoties bez pienākuma izmantot kādu konkrētu juridisko formu", tomēr ar nosacījumu, ka "sadarbības pamatā vajadzētu būt sadarbošanās koncepcijai". Šādai sadarbībai turpretī nav nepieciešams, lai visas iesaistītās iestādes uzņemtos galveno līgumsaistību izpildi, kamēr vien pastāv saistības veicināt attiecīgā sabiedriskā pakalpojuma sniegšanu sadarbojoties.

19 Šie apsvērumi neļauj vaļu interpretācijai un neļauj noteikt nedz to, vai divas līgumslēdzējas iestādes, kas abas ir atbildīgas par atkritumu apsaimniekošanu minētās direktīvas 12. panta 4. punkta a) apakšpunkta izpratnē, sadarbojas tikai un vienīgi tādēļ, ka tās abas veic konkrētu uzdevumu reģenerēt un apglabāt atkritumus – turklāt tas ir jādara tikai vienai no tām –, nedz arī, vai apvienība piedalās šī atkritumu reģenerācijas un apglabāšanas uzdevuma "kopīgā izpildē", par to maksājot atlīdzību apgabalam, lai pēdējais minētais veiktu daļu no uzdevuma, kas ir jāveic apvienībai.

20 Šajā sakarā iesniedzējtiesa norāda, ka "sadarbošanās" koncepcija prasa, lai ikkatras puses ieguldījums pārsniegtu tā pienākuma izpildes minimumu, kas tai jau ir saistošs, vai arī būtu kas vairāk par tikai un vienīgi finansiālu "ieguldījumu". Sadarbība tādējādi nozīmē, ka ikkatra puse veic ieguldījumu, kas vienošanās par sadarbību neesamības gadījumā tai būtu jāveic nevis pašai, bet kādai no citām līgumslēdzējām pusēm.

21 Tieši šādos apstākļos *Oberlandesgericht Koblenz* (Federālās zemes Augstākā tiesa Koblencā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai [Direktīvas 2014/24/ES] 12. panta 4. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sadarbība pastāv jau tad, kad līgumslēdzēja iestāde, kas ir atbildīga par atkritumu reģenerāciju un apglabāšanu tās teritorijā, ar valsts tiesībām tai noteiktu reģenerācijas un apglabāšanas uzdevumu, kura izpildei ir nepieciešamas vairākas darbības, nepilda pilnībā pati, bet gan pilnvaro citu, no tās neatkarīgu līgumslēdzēju iestādi, kas arī ir atbildīga par atkritumu reģenerāciju un apglabāšanu savā teritorijā, veikt vienu no nepieciešamajām darbībām par atlīdzību?"

Par prejudiciālo jautājumu

22 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sadarbība starp līgumslēdzējām iestādēm nepastāv tad, kad līgumslēdzēja iestāde, kas savā teritorijā ir atbildīga par uzdevuma veikšanu sabiedrības interesēs, neveic pilnībā pati šo uzdevumu, kurš tai saskaņā ar valsts tiesībām ir jāveic un kura izpildei ir nepieciešamas vairākas darbības, bet gan pilnvaro citu, no tās neatkarīgu līgumslēdzēju iestādi, kas arī savā teritorijā ir atbildīga par šī uzdevuma veikšanu sabiedrības interesēs, veikt vienu no nepieciešamajām darbībām par atlīdzību.

23 Vispirms jānorāda, ka Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punktā rodamais jēdziens "sadarbība" šajā direktīvā nav definēts.

24 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa izriet, ka tādas Savienības tiesību normas teksts, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un piemērojamību, parasti visā Eiropas Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi, ņemot vērā ne tikai tiesību normas formulējumu, bet arī aplūkotā tiesiskā regulējuma kontekstu un attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1983. gada 17. novembris, *Merck*, 292/82, EU:C:1983:335, 12. punkts; 1984. gada 18. janvāris, *Ekro*, 327/82, EU:C:1984:11, 11. punkts; 2000. gada 19. septembris, *Linster*, C-287/98, EU:C:2000:468, 43. punkts, kā arī 2019. gada 21. marts, *Falck Rettungsdienste* un *Falck*, C-465/17, EU:C:2019:234, 28. punkts).

25 No Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta a) apakšpunkta izriet, ka publisks līgums, kas noslēgts tikai un vienīgi starp divām vai vairākām līgumslēdzējām iestādēm, neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā, ja ar to tiek izveidota vai īstenota sadarbība starp līgumslēdzējām iestādēm, lai nodrošinātu, ka sabiedriskie pakalpojumi, kas tām jāveic, tiek sniegti ar mērķi īstenot šo iestāžu kopīgos mērķus.

26 Pašā šīs tiesību normas formulējumā šim jēdzienam "sadarbība" tādējādi ir piešķirta centrāla nozīme tur paredzētajā izslēgšanas noteikumā.

27 Šai sakarā nav nozīmes tam, ka Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta galīgajā versijā atšķirībā no 2011. gada 20. decembra priekšlikuma Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par publisko iepirkumu (COM(2011) 896, galīgā redakcija) 11. panta 4. punkta vairāk nav atsauces uz "patiesu sadarbību starp iesaistītajām līgumslēdzējām iestādēm".

28 Faktiski, ja netiek prezumēts, ka Savienības likumdevēja nodoms bija paredzēt regulējumu, kas ir balstīts uz nelojālu sadarbību, vai neņemt vērā horizontālas sadarbības starp līgumslēdzējām iestādēm lietderīgo iedarbību, ir jānorāda, ka prasība par "patiesu sadarbību" izriet no Direktīvas 2014/24 33. apsvēruma trešās daļas, saskaņā ar kuru sadarbības pamatā būtu jābūt "sadarbošanās koncepcijai". Šāds šķietami tautoloģijas formā izteikts formulējums ir jāinterpretē kā tāds, kurš attiecas uz prasību par šādi iedibinātas vai īstenotas sadarbības efektivitātes prasību.

29 No tā izriet, ka visu vienošanās par sadarbību pušu kopīga līdzdalība ir neizbēgama sabiedrisko pakalpojumu nodrošināšanai, kuri tām ir jāsniedz, un ka šo nosacījumu nevar uzskatīt par izpildītu, ja konkrētu līgumslēdzēju ieguldījums ir tik vien kā atlīdzināt izdevumus, kā tas ir minēts pamatlietā aplūkotās vienošanās 5. pantā.

30 Turklāt, ja ar šādu izdevumu atlīdzināšanu pietiktu "sadarbības" raksturošanai Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta izpratnē, nevarētu noteikt atšķirību starp šādu "sadarbību" un "publisku līgumu", uz kuru neattiecas šajā tiesību normā paredzētā izslēgšana.

31 Šādu jēdziena "sadarbība" interpretāciju šīs direktīvas 12. panta 4. punkta nozīmē apstiprina arī minētās direktīvas 31. apsvēruma otrā daļa, kurā ir minēts, ka tikai tas vien, ka vienošanās abas puses pašas ir publiskā sektora iestādes, pats par sevi neizslēdz noteikumu par publisko iepirkumu piemērošanu.

32 Tāpat vienošanās noslēgšanai par sadarbību starp publiskā sektora iestādēm būtu jābūt tās dalībnieku iniciatīvas sadarboties rezultātam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 9. jūnijs, Komisija/Vācija, C-480/06, EU:C:2009:357, 38. punkts). Šādas sadarbības attīstīšanai starp publiskajā sektorā ietilpstošām iestādēm faktiski ir raksturīga sadarbošanās, kas tā nav publiska līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, uz kuru attiecas Direktīvā 2014/24 paredzētie noteikumi.

33 Proti, vienošanās par sadarbību sagatavošanas priekšnosacījums tāds, ka publiskā sektora iestādes, kuras plāno šādu vienošanos noslēgt, kopīgi definē savas vajadzības un risinājumus, kā tās īstenot. Savukārt parastā procedūrā par publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu šāda izvērtēšanas stadija un vajadzību definēšana parasti ir vienpusēja. Šajā pēdējā minētajā gadījumā līgumslēdzēja iestāde faktiski dara zināmu uzaicinājumu iesniegt piedāvājumus, minot pašas sagatavotās specifikācijas.

34 No tā izriet, ka sadarbībai starp publiskā sektora iestādēm pamatā ir šīs sadarbības līdzdalībniekiem kopīga stratēģija un tai nepieciešams, lai līgumslēdzējas iestādes apvienotu savas pūles sabiedrisko pakalpojumu sniegšanā.

35 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, ka starp apvienību un apgabalu noslēgtā vienošanās neparedz nekādu sadarbošanās veidu starp šīm līgumslēdzējām pusēm. Iesniedzējtiesa būtībā norādīja, ka pamats sadarbības attīstībai starp līgumslēdzējām pusēm ir tikai un vienīgi pamatlietā aplūkotās vienošanās 2. panta 3. punktā ietvertā klauzula. Tomēr pēc tam, kad līgumslēdzējas puses apgalvoja, ka šī klauzula ir nodoma paušana, apvienība tiesvedībā *Vergabekammer Rheinland-Pfalz* (Reinzemes-Pfalcas Publisko iepirkumu palāta) skaidri atzina, ka minētajai klauzulai neesot nekādas nozīmes.

36 Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem, šķiet, neizriet, ka pamatlietā aplūkotās vienošanās noslēgšana ir rezultāts apvienības un apgabala iniciatīvai sadarboties, kas tomēr būtu jāpārbauda iesniedzējtiesai.

37 Visbeidzot – nedz fakts, ka saskaņā ar pamatlietā aplūkotās vienošanās 2. panta 2. punktu un 4. panta 3. punktu apvienībai ir jāņem atpakaļ galīgie atkritumi – kuri atbilst 46 % no sākotnēji nodotajiem atkritumiem –, lai tos apglabātu, nedz arī tas, ka apgabals saskaņā ar šīs vienošanās 5. panta 1. punktu atlīdzina tikai izdevumus, neņemot vērā peļņas daļu no esošajām darbības izmaksām, nav pierādījums, ka starp apvienību un apgabalu pastāv īsta sadarbība.

38 Tādēļ pamatlietā aplūkotās vienošanās mērķis, šķiet, ir tikai saņemt pakalpojumu, par to samaksājot atlīdzību. Šādos apstākļos – un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai – uz pamatlietā aplūkoto publisko līgumu neattiecas Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punktā paredzētā izslēgšana.

39 Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2014/24 12. panta 4. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sadarbība starp līgumslēdzējām iestādēm nepastāv tad, kad līgumslēdzēja iestāde, kas savā teritorijā ir atbildīga par uzdevuma veikšanu sabiedrības interesēs, neveic pilnībā pati šo uzdevumu, kurš tai saskaņā ar valsts tiesībām ir jāveic un kura izpildei ir nepieciešamas vairākas darbības, bet gan pilnvaro citu, no tās neatkarīgu līgumslēdzēju iestādi, kas arī savā teritorijā ir atbildīga par šī uzdevuma veikšanu sabiedrības interesēs, veikt vienu no nepieciešamajām darbībām par atlīdzību.

Par tiesāšanās izdevumiem

40 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (devītā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK, 12. panta 4. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka sadarbība starp līgumslēdzējām iestādēm nepastāv tad, kad līgumslēdzēja iestāde, kas savā teritorijā ir atbildīga par uzdevuma veikšanu sabiedrības interesēs, neveic pilnībā pati šo uzdevumu, kurš tai saskaņā ar valsts tiesībām ir jāveic un kura

izpildei ir nepieciešamas vairākas darbības, bet gan pilnvaro citu, no tās neatkarīgu līgumslēdzēju iestādi, kas arī savā teritorijā ir atbildīga par šī uzdevuma veikšanu sabiedrības interesēs, veikt vienu no nepieciešamajām darbībām par atlīdzību.

[Paraksti]